

V I Lenin

Om nödvändigheten av att bilda ett förbund av Rysslands lantarbetare^{*}

Första artikeln

På fackförbundens allryska konferens, som just sammanträder i Petrograd, måste ställas en fråga av utomordentlig betydelse. Det är frågan om bildandet av ett *lantarbetarförbund* för hela Ryssland.

Alla klasser i Ryssland håller på att organisera sig. Den mest exploaterade klassen, som lever i största nöd, som är mest splittrad och förtryckt, jordbrukets lönarbetare i Ryssland, tycks vara bortglömd. I en del ickeryska gränsområden, t. ex. i Lettland, finns lantarbetarorganisationer. I det övervägande flertalet storryska och ukrainska guvernement har lantproletariatet inga klassorganisationer.

Förtruppen av Rysslands proletariat, industriarbetarnas fackförbund, är ovillkorligen förpliktad att komma sina bröder lantarbetarna till hjälp. Svårigheterna i att organisera lantarbetarna är kolossala, det är klart, och det bekräftas av erfarenheterna i alla kapitalistiska länder.

Så mycket nödvändigare är det att så snabbt och så energiskt som möjligt använda sig av den politiska friheten i Ryssland och omedelbart bilda ett förbund av hela Rysslands lantarbetare. Just fackförbundens konferens kan och måste göra det. Just proletariatets mest erfarna, mera utvecklade, mera klassmedvetna representanter, som nu samlats till konferens, kan och måste appellera till lantarbetarna, mana dem att träda in i leden bland de proletärer, som självständigt organiserar sig, i deras fackförbunds led. Just fabrikenas lönarbetare måste taga initiativet och utnyttja de över hela Ryssland strödda cellerna, grupperna och fackförbundsavdelningarna till att väcka lantarbetaren till självständigt liv, till aktivt deltagande i kampen för sitt läges förbättrande, till försvar för sina klassintressen.

Många kommer antagligen att tro – och det torde t. o. m. vara den övervägande meningen för närvarande – att just nu, då bönderna i hela Ryssland organiserar sig, då de proklamerar upphävandet av privatägarätten till jorden och en ”utjämnad” brukningsrätt, så vore det olämpligt att bilda ett lantarbetarförbund.

Saken förhåller sig just tvärtom. Just under en sådan tid är det särskilt lämpligt och synnerligen nödvändigt. Den som står på den proletära klasständpunkten kan inte hysa något tvivel om riktigheten i den tes, som godkändes av mensjevikerna på RSDAP:s kongress i Stockholm 1906 på bolsjevikernas initiativ och som ända sedan dess ingått i RSDAP:s program. Denna tes lyder:

”Partiet måste i *alla* fall och vid *varje* situation i de demokratiska agraromgestaltningarna sätta som sin uppgift att *oavlatligt* sträva efter en *självständig klassorganisation* av *lantproletariatet*, att klargöra för detta den oförsonliga motsättningen mellan dess intressen och bondebourgeoisins intressen, varna det för att låta sig förledas av småbrukssystemet, vilket aldrig är i stånd att avskaffa massornas elände, så länge varuproduktionen existerar, samt slutligen påvisa nödvändigheten av att genomföra en fullständig socialistisk omvälvning som det enda medlet att avskaffa allt elände och all utsugning.”

* Artikeln är skriven med anledning av fackförbundens all-ryska konferens som hölls i Petrograd den 21-28 juni (4-11 juli) 1917. Den hade 211 delegater, varav 73 var bolsjevik och resten mensjevik, socialist-revolutionärer, bundister och partilösa. På kongressen behandlades olika aspekter av fackföreningsrörelsen, den ekonomiska kampen m m. – *Red.*

Det finns ingen klassmedveten arbetare och ingen enda fackföreningsmedlem, som ej skulle erkänna riktigheten i dessa teser. Det är just fackföreningarnas sak att genomföra dem i verkligheten för så vitt det är fråga om en självständig klassorganisation av *lantproletariatet*.

Vi hoppas att just under en revolutionär tid, då strävan att göra sig gällande, att bana sig väg och att icke tillåta att livet organiseras på ett nytt sätt utan att arbetsfrågorna löses självständigt av arbetarna själva, är särskilt livaktig bland de arbetande massorna överhuvud, och isynnerhet bland arbetarna – att just under en sådan tid fackföreningarna inte skall innesluta sig i trånga skråintressen, inte glömma bort sina svagare bröder lantarbetarna, utan med all energi komma dem till hjälp genom att bilda ett lantarbetarförbund i Ryssland.

I en följande artikel skall vi försöka att skissera några praktiska åtgärder i denna riktning.

Andra artikeln

I föregående artikel uppehöll vi oss vid den principiella betydelsen av frågan om ett lantarbetarförbund i Ryssland. Nu skall vi beröra några av denna frågas praktiska sidor.

Till Rysslands lantarbetarförbund skulle anslutas alla, som övervägande eller i huvudsak eller *åtminstone delvis* är sysselsatta med lönarbete på jordbruksföretag.

Om det blir nödvändigt att dela upp dessa förbund i rena lantarbetarförbund och i förbund av arbetare, som endast till en del är lönarbetare, det kommer erfarenheten att visa. Det är i varje fall inte det väsentliga. Väsentligt är att de grundläggande klassintressena hos *alla*, som säljer sin arbetskraft, är likartade och att det är ovillkorligen nödvändigt att sammansluta *alla* som, åtminstone delvis, vinner sitt livsuppehälle genom lönarbete i ”främmande tjänst”.

Städernas, fabrikenas, brukens lönarbetare är förknippade med landsbygdens lönarbetare med tusentals och miljoner trådar. En uppmaning av industriarbetarna till lantarbetarna kan ej gå spårlöst förbi. Men man får inte inskränka sig till bara en uppmaning. Stadsarbetarna har betydligt större erfarenhet, vetande, medel och krafter. En *del av dessa krafter måste användas* till att *hjälpa* lantarbetarna att *resa sig*.

Det bör fastställas en dag, vars arbetslön alla organiserade arbetare måste avstå till förmån för utvecklandet och befästandet av sammanslutningen mellan lönarbetarna i staden och på landet. En bestämd del av denna summa skall helt anslås till stadsarbetarnas hjälp åt lantarbetarnas klassammanslutning. Ur denna fond bestrides kostnaderna för utgivandet av en rad synnerligen populära flygblad, för utgivandet av en tidning för lantarbetarna, som att börja med kan vara en veckotidning, för utsändandet av åtminstone ett litet antal agitatorer och organisatorer till landet *för att omedelbart bilda* lantarbetarfackföreningar på olika platser.

Endast den erfarenhet, som dessa förbund själva vinner, kan hjälpa till att finna en säker väg till sakens fortsatta utveckling. Varje sådant förbund måste ställa som sin främsta uppgift att förbättra läget för dem, som säljer sin arbetskraft i jordbruksföretagen, att genomdriva högre löner, bättre bostads- och livsmedelsförhållanden o. s. v.

Man måste på det mest energiska sätt bekämpa fördomen, att det förestående upphävandet av privatäganderätten till jorden vore i stånd att ”ge jord” åt varje lantarbetare och daglönare, att rycka upp själva rötterna på lönarbetet i jordbruket. Det är en fördom, och en ytterst skadlig fördom. Upphävandet av privatäganderätten till jorden är en väldig och ovillkorligen progressiv omdaning, som ovillkorligen motsvarar den ekonomiska utvecklingen och proletariatets intressen och som varje lönarbetare med hela sin själ och av alla krafter kommer att understödja, men som ännu på intet sätt avskaffar lönarbetet.

Jorden kan inte ätas. Utan boskap, redskap och utsäde, utan livsmedelsförråd, utan pengar är det omöjligt att bruka jorden. Att lita på ”löften” av vem det vara må – löften om att man skall

”hjälpa” lönarbetarna på landsbygden att skaffa sig boskap, redskap o. s. v. – det skulle vara det värsta misstag, en oförlåtlig naivitet.

Varje facklig rörelses huvudregel, dess första bud är: Förlita dig inte på ”staten”, förlita dig endast på din *egen klass’ styrka*. Staten är den härskande klassens organisation.

Lita inte på löften, lita endast på styrkan i din egen klass’ sammanslutning och klassmedvetande! Lantarbetarförbundet måste därför genast ställa som sin uppgift: inte endast kamp för att förbättra arbetarnas läge överhuvud taget, utan även och isynnerhet för att *försvara deras intressen som klass* vid den förestående stora jordomvälvningen.

”Arbetskraften måste överlämnas till sockenkommittéernas disposition” – så resonerar ofta bönderna och socialistrevolutionärerna. Jordbrukets lönarbetarklass har en alldeles motsatt ståndpunkt: Sockenkommittéerna måste ställas till ”arbetskrafternas” disposition! Besittarinställningen och lönarbetarens inställning kommer genom en sådan konfrontation klart i dagen.

”Jorden åt hela folket”. Det är riktigt. *Men folket uppdelas i klasser*. Varje arbetare vet, ser, känner och upplever denna sanning, som bourgeoisin avsiktligt suddar över och som *småbourgeoisin ständigt glömmet*.

Ingen kommer att hjälpa de fattiga en för en. Ingen ”stat” kommer att hjälpa lönarbetaren på landsbygden, drängen, daglönaren, den fattiga bonden, halvproletären, *om han ej hjälper sig själv*. Det första steget härtill är lantproletariatets självständiga klassorganisation.

Låt oss uttala den önskan, att fackförbundens allryska konferens med största energi tar sig an denna sak, att dess appell gör sig hörd över hela Ryssland, att den sträcker ut sin hand, det organiserade proletariats förtrups mäktiga hand till hjälp åt landsbygdens proletärer.

24-25 juni (7-8 juli) 1917.

Pravda nr 90 och 91, 7 juli (24 juni) och 8 juli (25 juni), 1917.